

Forfatter: Torfæus, Thormod

Titel: BREV TIL: Magnusson, Arne FRA: Torfæus, Thormod (1701-10-03)

Citation: Torfæus, Thormod: "BREV TIL: Magnusson, Arne FRA: Torfæus, Thormod (1701-10-03)", i *Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)*, Nordisk Forlag, s. 351. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991698-000-shoot-L0019916980000136.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TORFÆUS TIL ARNE MAGNUSSON. [Stangeland] 3. oktober 1701. AM. 285, fol., s. 108—110. Ásg. Jónssons hånd.

Foreslår brevforføndelsen således ordnet, at bægge frankerer til Kristiania at A. M. holder regnskab over hvad han lægger ud, og T. betaler for dem bægge. T. har været utålmodig over at måtte gøre ophold i Helsingør, da A. M. dog udrettede så lidet i Ásg. Jónssons sag. I Gammel Hellesund gik det rygte, at 30 skibe var forliste, og T. frygtede for en god ven, som dog med stor fare havde nåt land. Efter et ophold i Kristiansand med besøg hos stiftamtmanden fortsattes rejsen, i forrygende storm, så at alle ombord var forsagte, kun ikke T. og en enkelt dame; mr. Brugger vilde dø sammen med T. I spøgende tone kræver T. erstatning hos A. M., fordi han bærer skyld for, at T. ikke kom tidligere afsted. Ásg. Jónsson og A. M. er lige forbeholdne bægge, men T. ved ikke, hvem af dem der har lært det af den anden — dette siges i anledning af et i en gravhøj fundet stykke guld, som af vedkommende er givet A. M., og som I. er stødt over ikke at have fået at se (uklar fremstilling). Vænter snart de trykte ark om Kagnar lodbrog.

s. 352Thil Arnas Magnussen af 3. 8br. 1701.

Monfr!

Fra Helsingør og Gammel Hellesund skrifadi jeg honum til, fyrsta franqverat, seinasta iche. Nu vil jeg halda þann stil, at jeg francera min bref til Christiania, og hann til Christiania, hann heldr reikningskap firir það hann leggr ut, enn eg skal þó bethala firir ochur bada, þar i færir hann það bref fra Hellesund. Nu komum við til meiningunnar. Eingin undur var það, at jeg var öpolinnmodr i Helsingør, þa jeg raknadi við, at Monfr. gjorde so sletta excusation um Asgeirs sök, og þar firir skyldi jeg uphalda minni reisu. Jeg vard hræddr nog, þegar jeg upa annan dag kom til Gammel Hellesund og heyrdi þar væri vel 30 skip blifinn, sem þó var echi; þa var jeg hræddr og mik[it] hræddr firir minum vin Tønner ¹, enn þa jeg kom til stiftamtmand Paavisk, þa sagde hann mer, at biskupinn hefði feingid bref fra honum, at hann i storu lifsfari var inn drifinn i Svinør, østen for neset, þa var jeg gladr. Om afftenen var jeg og Monsr. Brugger ² der til bordz, og hafde verit vidara i Christiansand, hafde jeg matt blifa, enn skipherrann var minn herra, vindrinn lians, gud allis. Echi giech nu betr, þa vær forum ut af Flecherøen, þa um nottina til 16. 7br. kom soddan stormr, sem skipherrann, sem hafde farid 32 ar, aldri hafde verit firir saadan fari, lika sama sagde eirn gamall eingelschr skipherra og fleire, þa var døden i gryden, skipperen, folchet, pacierne forsagd, Madame von Hatten og Thormod u-forsagd, til med, mastrid la diupt under sionum, skipid a sidunni, monsr. Bruggers knifar hialpudu at skera seglid i hast, hann kom til mig og sagde við skyldum deya til samans, jeg sagde honum nei, það skedi eigi þenna gang, og so hinum ödrum; flester voru hrædder firir lande, jeg og saa, þar til skipherrann viste oss hans cours; þar sem vindrinn liafði vendt seer til vestrs, ellegar sudvest, þa kunni gud, enn einginn annar hafa hialpad oss, honum se lof, æra og pris fra nu og til ævighed. Nu prætendera jeg allann þennann skada, fortræd og consequencer upa Monsr. firir hans orad, at jeg eigi kom med min broder Frederich Tønder. Nu prætendera jeg, sem hun heimscha Helga i gammel dage, 10 rd. firir mitt far og hans orad, enn hefði jegs. 353daid, 20 rd. það nu þar um. Nu vidara, það veit eg, at Asgeir er mesti puchru madr. það vissi jeg echi, at hann hafði af Monfr., ellegar og Monfr. lærði af honum. Monsr. Brugger hefr gelid Honum það stiche af gulli, sem jeg sialfr sagde Honum, at Hr. Tomas Russ, hans halfbroder, sagde mer af, og væri fundit i haug, og lofade at lata mig sia, og sagde sinn broder hefði, enn þegar það dyradi lengi, þa trudi jeg það væri fabul; sidan gaf Si. Biugger Monfr. það, og sidan villdi Hann eigi visa mer það; litid verch, þó undradi hann sig þar yfir, jeg mehr, begera erklering. Synd þer faid eigi, þetta i confidentz, því elligar skrifadi eg það eigi. Michels dags qveld kom jeg heim fyrst, su reisa hefur mer fortrædlegust fallid. Jeg undra archer af Ragnar lodbrok þrichtar eigi lylgdu med; yrði nochrar skipaferdir, mun Monfr. senda þær.